

opusdei.org

Homilia z kanonizacji (6 października 2002)

Słowa, które Jan Paweł II skierował do wiernych uczestniczących we Mszy św. 6 października 2002, podczas której został kanonizowany św. Josemaria.

02-03-2006

Wszyscy ci, których prowadzi Duch Boży, są synami Bożymi (Rz 8, 14). Te słowa apostoła Pawła przed chwilą wypowiedziane pomagają nam lepiej

zrozumieć znaczenie przesłania
dzisiejszej kanonizacji Josemarii
Escrivy de Balaguera. Pozwolił się on
posłusznie prowadzić Duchowi, w
przekonaniu, że tylko w ten sposób
można w pełni spełnić wolę Boga.

Ta podstawowa prawda
chrześcijańska była stałym tematem
jego przepowiadania. Nie ustawał
bowiem w nawoływaniu swych
synów duchowych do wzywania
Ducha Świętego, ażeby życie
wewnętrzne, to znaczy życie relacji z
Bogiem oraz życie rodzinne,
zawodowe i społeczne, na które
składają się drobne doczesne realia,
nie były oddzielone, lecz stanowiły
jedną i tę samą egzystencję, *świętą i
pełną Boga. Znajdujemy Boga
niewidzialnego - pisał - w rzeczach
najbardziej widzialnych i
materialnych* (Rozmowy z ks. Escrivą,
n. 114). Także dzisiaj nauczanie to jest
aktualne i pilne. Wierzący, na mocy
Chrztu świętego, który wciela go w

Chrystusa, wezwany jest do zacieśnienia z Panem nieprzerwanej i żywej relacji.

Pan Bóg wziął zatem człowieka i umieścił go w ogrodzie Eden, aby uprawiał go i doglądał (Rdz 2, 15). Księga Rodzaju, jak słyszeliśmy w pierwszym Czytaniu, przypomina nam, że Stwórca powierzył ziemię człowiekowi, aby ją *uprawiał i doglądał*. Działając w różnych dziedzinach tego świata wierzący przyczyniają się do urzeczywistnienia tego powszechnego planu Bożego. Praca i wszelkie inne działania czynione z pomocą Łaski zamieniają się w narzędzia codziennego uświęcenia.

Bóg - zwykł mówić Josemaria Escriva - jest zawsze, w każdej chwili obecny jest w codziennym życiu chrześcijanina, który posiada wiarę, kiedy pracuje lub wypoczywa, kiedy

modli się lub kiedy śpi (Meditaciones, 3 marca 1954).

Takie nadprzyrodzone rozumienie egzystencji otwiera horyzont niezwykle bogaty w zbawcze perspektywy, ponieważ jedynie w pozornie monotonnym kontekście normalnego życia ziemskiego Bóg staje się bliski nam i możemy współdziałać z Jego planem zbawienia. Dlatego można łatwo zrozumieć to, co stwierdza Sobór Watykański II, że *nauka chrześcijańska nie odwraca człowieka od budowania świata (...), lecz raczej silniej wiąże go z obowiązkiem wypełniania tych rzeczy* (Gaudium et spes 34).

Wynoszenie świata ku Bogu i przemienianie go od wewnątrz - oto, Drodzy Bracia i Siostry, ideał ukazywany przez świętego Założyciela, z którego wyniesienia do chwały ołtarzy radujecie się dzisiaj.

On nadal przypomina wam o potrzebie przewyciężenia lęku przed kulturą materialistyczną, która grozi rozpadem istotnej tożsamości uczniów Chrystusa. Lubił on z mocą podkreślać, że wiara chrześcijańska sprzeciwia się konformizmowi i wewnętrznej bierności.

Idąc jego śladami, szerzcie w społeczeństwie, niezależnie od rasy, klasy, kultury, lub wieku świadomość, iż wszyscy jesteśmy powołani do świętości. Wy sami starajcie się być świętymi pielęgnując ewangeliczny styl pokory i służby, zawierzenia w Opatrzność i ciągłego nadśłuchiwanie głosu Ducha. W ten sposób będziecie *solą ziemi* (Mt 5, 13) i będzie *świeciło wasze światło przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie* (tamże 5,16).

Oczywiście, dla człowieka, który zamierza wiernie służyć sprawie

Ewangelii, nie zabraknie
niezrozumienia i trudności. Pan
oczyszcza i cudowną mocą Krzyża
kształtuje tych, których wzywa, aby
Go naśladowali; lecz w Krzyżu -
powtarzał ten nowy Święty -
znajdujemy światło, pokój i radość:
Lux in Cruce, requies in Cruce,
gaudium in Cruce.

W chwili, kiedy 7 sierpnia 1931 roku
podczas sprawowania Mszy świętej
rozległy się w jego duszy słowa
Jezusa: *gdy zostanę nad ziemię
wywyższony przyciągnę wszystkich
do siebie* (J 12, 32), Josemaria Escriva
zrozumiał jaśniej, iż posłannictwo
ludzi ochrzczonych polega na
wynoszeniu Krzyża Chrystusowego
ponad wszelką rzeczywistość ludzką
i odczuł w swoim wnętrzu żarliwe
wezwanie do ewangelizacji
wszystkich środowisk. Wówczas bez
wahania przyjął zaproszenie, które
Jezus skierował do apostoła Piotra, a
które przed chwilą rozbrzmiało na

tym placu: *Duc in altum!*. Przekazał je całej swojej duchowej rodzinie, ażeby wносиła do Kościoła bezcenny wkład komunii i służby apostołskiej. To zaproszenie obejmuje dzisiaj nas wszystkich *Wypłyn na głębie* - powiada nam boski Nauczyciel - *Zarzućcie sieci na połów* (Łk 5,4).

Do wypełnienia tej ambitnej misji potrzebny jest jednak wewnętrzny wzrost podsycany przez modlitwę. Święty Josemaría był mistrzem w praktyce modlitwy, która uważał za nadzwyczajną "broń" dla odkupienia świata. Zalecał zawsze: *Na pierwszym miejscu modlitwa, potem pokuta, na trzecim miejscu, bardzo 'na trzecim miejscu', działanie* (Droga, n. 82). To nie jest paradoks, lecz wieczna prawda: owocność apostołstwa zależy przede wszystkim od modlitwy oraz intensywnego i stałego życia sakramentalnego. Oto w gruncie rzeczy tajemnica świętości i prawdziwego sukcesu świętych.

Niechaj Pan pomoże wam, drodzy bracia i siostry, w podjęciu tego wymagającego dziedzictwa ascezy i misji. Niechaj wspiera was Maryja, którą Święty Założyciel wzywał często jako *Spes nostra, Sedes Sapientiae, Ancilla Domini!* Niech Matka Boska uczyni z każdego autentycznego świadka Ewangelii, gotowego wnieść wszędzie szczodry wkład w budowę Królestwa Chrystusowego. Bodźcem niechaj będą dla nas przykład i nauczanie świętego Josemarii, tak abyśmy i my na koniec ziemskiego pielgrzymowania mieć udział w błogosławionym dziedzictwie Nieba. Tam, wraz z aniołami i wszystkimi świętymi, kontemplować będziemy oblicze Boga i śpiewać Jego chwałę przez wieczność całą!

**Słowa Jana Pawła II po modlitwie
Anioł Pański**

Na zakończenie tej uroczystej liturgii,
pragnę serdecznie pozdrowić
wszystkich pielgrzymów przybyłych
z różnych stron świata. Szczególne
pозdrowienia kieruję do delegacji
rządowej, licznie zgromadzonych
osób publicznych i pielgrzymów z
Włoch, gdzie nowy święty tak wiele
zdziałał dla dobra dusz i
upowszechnienia Ewangelii w
różnych środowiskach.

Serdecznie pozdrawiam
pielgrzymów francuskojęzycznych
przybyłych na kanonizację Josemaríi
Escrivy. Niech będzie wam dane
odnaleźć w nauczaniu nowego
Świętego pokarm duchowy,
potrzebny do codziennego podążania
drogą świętości. Z serca wam
błogosławię.

Przedstawiciele licznych delegacji i
wszystkich przybyłych z krajów
anglojęzycznych proszę, by wzięli
sobie do serca słowa nowego

świętego, iż Jezus Chrystus powinien być inspiracją i celem każdego wymiaru waszego życia. Was i wasze rodziny polecam jego wstawiennictwu i proszę o obfite błogosławieństwo dla waszego apostołstwa i waszych dzieł.

Serdecznie pozdrawiam pielgrzymów niemieckojęzycznych, którzy uczestniczą w uroczystościach z okazji wyniesienia do chwały ołtarzy ks. Josemarii Escrivy de Balaguera. Jego słowa i przykład niech was umacniają w dążeniu do świętości. Wypełniajcie swe codzienne obowiązki z miłości do Boga. Niech Bóg was obdarzy pełnią swej łaski!

Pozdrawiam wszystkie oficjalne delegacje, jak również licznych uczestników kanonizacji Josemarii Escrivy, przybyłych z Hiszpanii i Ameryki Łacińskiej. Przyjmując, tak jak Piotr, zaproszenie Jezusa by

wypłynąć na głębię, bądźcie
apostołami w waszych środowiskach.
Niech na tej drodze towarzyszy wam
Najświętsza Maryja Panna i
wstawiennictwo nowego Świętego.

Pozdrawiam także obecnych tutaj
uczestników uroczystości mówiących
w języku portugalskim. Niech święty
Josemaría będzie przykładem
wytrwałości w uświęcaniu waszej
pracy i waszych rodzin. Niech będzie
pochwalony nasz Pan, Jezus
Chrystus.

Pozdrowienia w języku polskim

Serdecznie pozdrawiam wszystkich
członków Opus Dei, czcicieli świętego
Josemaríi i wszystkich pielgrzymów z
Polski. Niech jego wstawiennictwo
będzie dla wszystkich źródłem łask, a
charyzmat jego życia niech was
inspiruje na drogach duchowego
rozwoju. Niech Bóg Wam błogosławi!

Miłość do Najświętszej Maryi Panny była stałym elementem cechującym życie Josemaríi Escrivy i ważną częścią duchowej spuścizny, jaką pozostawił swym duchowym synom i córkom. Zwrócimy się do pokornej Służebnicy Pana, aby za pośrednictwem swego oddanego syna, obdarzyła nas łaską pokornego naśladowania jej w podążaniu wymagającą drogą ewangelicznej doskonałości.

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/homilia-z-kanonizacji-6-pazdziernika-2002/> (22-02-2026)